

De Berg der Zeven Waarheden, Auteursrecht © 2026
door Bert Klinkenberg.

Alle rechten voorbehouden. Geen enkel deel van dit
boek mag worden gebruikt of gereproduceerd op welke
manier dan ook zonder schriftelijke toestemming,
behalve in het geval van korte citaten in kritische
artikelen of recensies.

ISBN 978-9-465-38664-5

De Berg der Zeven Waarheden

Handboek voor de ongelovigen.

“Wat we aandacht geven, ademt.
Wat we met zachtheid aanraken,
wordt ons pad.
Wie we durven worden, loopt ons
voort.”

Voor iedereen die zich soms afvraagt
waarom het geloof zich niet in hem of
haar nestelt en die vermoedt dat er in die
vraag zelf een stille oproep van de ziel
verborgen ligt.

Bert Klinkenberg

Inhoud

Voorwoord	5
Proloog De Berg die Niemand Ziet	13
1 Het Plateau van het Boeddhisme	25
2 Het Plateau van het Christendom	49
3 Het Plateau van het Taoïsme	73
4 Het Plateau van de Islam.....	93
5 Het Plateau van het Hindoeïsme.....	117
6) Het Plateau van het Jodendom.....	141
7 Het Plateau van het Sikhisme	163
Epiloog De Top van de Berg der Zeven Waarheden	185
Nawoord.....	199

Voorwoord

Er zijn mensen die in religie een thuis vinden — een bedding van woorden, rituelen en verhalen die hen dragen wanneer het leven vraagt om richting. Voor hen vormt heilige tekst een kompas; een gids die meebeweegt, zelfs wanneer interpretaties verschuiven of het pad tijdelijk uit beeld raakt. En wie zo'n anker heeft, wie vrede vindt in een overtuiging die groter is dan het eigen denken, verdient alleen maar respect. Maar

niet iedereen reist met zo'n kompas in de hand.

Er zijn velen — misschien wel meer dan we denken — die hun dagen vormgeven zonder een religieus kader, zonder geschriften die richting geven, zonder rituelen die troosten. Mensen die op eigen kracht proberen te navigeren tussen keuzes, verwachtingen, verlangens en morele vragen. Ik ben één van hen. Ik heb altijd geworsteld met het idee dat er géén vaste kaart is voor mijn innerlijke landschap. Sommige dagen gaat dat prima. Andere dagen... minder.

Tijdens gesprekken met vrienden — gelovig en niet-gelovig — begon een gedachte zich langzaam in mij vast te zetten: *“Als religies door de eeuwen heen houvast hebben geboden, waarom zou iemand zonder religie dan niet óók iets aan die wijsheden kunnen hebben? Waarom zouden we niet mogen leren*

van het beste dat ze te bieden hebben?"-gelovig — begon een gedachte zich langzaam in mij vast te zetten:

Want hoe verschillend tradities ook zijn, één ding delen ze allemaal: een schat aan inzichten over mens-zijn, over leven in aandacht, over omgaan met pijn, twijfel, liefde, vreugde en verantwoordelijkheid.

En zo ontstond dit boekje — niet als religieuze gids, niet als dogmatisch werk, maar als een roman over een zoektocht. Een verhaal dat leunt op het mooiste, het meest menselijke uit zeven grote religieuze tradities: het Boeddhisme, het Christendom, het Taoïsme, de Islam, het Hindoeïsme, het Jodendom en het Sikhisme.

Ik heb geprobeerd om uit elk van deze stromingen een kern van wijsheid te destilleren — geen volledigheid, geen theologie en zeker geen poging om iemand

te bekeren — maar de waarden die universeel resoneren. Daarnaast vond ik het belangrijk om niet alleen ideeën te verkennen, maar ook praktische handvatten aan te reiken. Kleine oefeningen die de hoofdpersoon, Eldin, helpen zijn weg te vinden. Oefeningen die jij als lezer misschien óók wilt proberen, op de momenten dat het leven iets te vol klinkt.

De reis van Eldin over de *Berg der Zeven Waarheden* is daarmee geen louter fictief avontuur, maar ook een zachte uitnodiging: *Wat als jij, net als Eldin, op elk plateau iets vindt dat jouw dagen een beetje lichter maakt?*

Dit boek pretendeert niet om religies volledig te beschrijven. Het wil niemand overtuigen, niemand bekeren, niemand corrigeren. Het wil slechts iets aanbieden wat voor iedereen toegankelijk is.

Een verhaal, en daarin een paar bakens — klein genoeg om in je zak te stoppen, groot genoeg om richting te geven wanneer je die nodig hebt.

Als de reis van Eldin jou ergens raakt, als één oefening je helpt om een moeilijke dag anders te beginnen, of als één zin iets in je verzacht — dan heb ik bereikt wat ik hoopte.

Benader dit boekje als een stille metgezel op je pad — een fluistering uit een diepere laag van jezelf. Laat je ogen er eerst licht doorheen glijden, alsof je langs een landschap wandelt dat zich slechts gedeeltelijk toont. Wanneer je daarna terugkeert naar het begin, stel je dan open voor het ritme dat niet door tijd wordt bepaald, maar door de zachte beweging van je innerlijke wereld. De woorden zullen zich onvouwen wanneer jouw bewustzijn ze herkent. Elke oefening verschijnt precies op

het moment waarop jouw ziel besluit dat het zover is — niet eerder, niet later.

Ik wens je herkenning, rust en misschien af en toe een onverwachte glimlach tijdens het lezen.

"Soms verschijnt de weg pas wanneer je stopt met rennen."

Proloog

De Berg die Niemand Ziet

Er zijn plaatsen in de wereld die alleen bestaan wanneer iemand ernaar verlangt — niet bewust, niet uitgesproken, maar ergens in die stille, ongehoorde laag van het hart waar vragen wonen zonder taal. De Berg der Zeven Waarheden was zo'n plaats. Geen land claimde hem. Geen kaart durfde hem te tekenen. Hij verscheen niet op satellietbeelden, toeristische websites of wandelblogs. Geen mens vond hem per

ongeluk. Maar soms, heel soms, vond de berg een mens.

De Wereld van Vóór

Zijn ochtend was begonnen zoals altijd. Te zwaar voor zijn borst, te licht voor zijn geest, te vol voor zijn agenda. Zijn wekker had hij drie keer gesnoozed; de derde keer rolde hij eruit met het gevoel dat de dag hem al vóór was.

Hij stond onder de douche en merkte hoe het water langs hem heen gleed zonder dat hij er nat van werd. Gedachten draaiden in cirkels: deadlines, verantwoordelijkheden, losse eindjes die hij maar niet kon knopen.

Terwijl hij zich schoor, keek hij in de beslagen spiegel en zag even zijn eigen ogen alsof ze iemand anders toebehoorden — iemand die moe was van altijd alles dragen en zelden echt ademen. Hij schrok van dat vreemde

gevoel van distantie, wreef met zijn hand de spiegel schoon, en weg was het moment.

Hij slikte een slok koffie die te heet was, pakte zijn tas, en ging op weg zonder zichzelf ooit te hebben begroet.

Het Perron

Perron 7b was zoals altijd een plek zonder ziel en vol ritme: mensen in rechte lijnen, blikken gericht op schermen, instapgeluiden die op robots leken. Eldin stond tussen hen, maar leefde voor zijn gevoel steeds vaker onder water.

Hij checkte de tijd. Vier minuten vertraging. Zijn schouders zakten een fractie — irritatie gemengd met vermoeidheid.

Naast hem stond een meisje van een jaar of tien dat duidelijk zenuwachtig was. Ze wiebelde heen en weer, haar rugzakje vol

speldjes en sleutelhangers. Ze keek op naar Eldin en vroeg zacht: "Meneer... weet u welke trein naar Amersfoort gaat?" Haar stem trilde.

Hij wilde antwoorden — echt — maar zijn gedachten waren zo druk dat hij alleen een snelle "Ja hoor, deze" eruit kreeg, zonder warmte, zonder aandacht. Het meisje glimlachte dankbaar, maar het voelde voor hem alsof hij iets had gemist. Iets kleins. Iets belangrijks.

De trein denderde ergens op de rails. Hij zuchtte. En toen gebeurde het.

De Openbaring

Hij keek — heel toevallig — naar links, door de glazen wand van het station. En daar, waar normaal grijze gebouwen, rotondes en een parkeergarage stonden, zag hij — een berg. Niet een heuvel, geen optische illusie, geen spiegeling in glas. Een

reus. Een kolos.
Een massief lichaam van steen, wolk en licht.
Hij knipperde. De berg bleef.

Hij stapte dichterbij het glas. Zijn adem vormde cirkels op het oppervlak. Hij wreef ze weg en voelde een vreemd tintelen in zijn vingertoppen, alsof een vertraagd elektriciteitsveld tussen hem en het onbekende hing. De berg had een aanwezigheid. Niet dreigend — eerder ouder dan tijd. Hij glinsterde alsof de zon niet óp hem scheen, maar ín hem woonde. En toen hoorde Eldin het.

Niet met zijn oren. Ergens anders.

Eldin...

Het was geen stem van buitenaf. Geen hallucinatie. Geen echo. Eerder een herinnering die hij nooit had gehad maar die

hem alsnog vond — alsof een plek wist hoe hij heette en hem zacht naar voren riep.

Eldin... kom.

Zijn huid reageerde alsof iemand zacht over zijn arm streek.

Hij keek om zich heen. Niemand leek iets gehoord te hebben. De wereld functioneerde in haar gebruikelijke haast. Maar hij kon het niet meer ontkennen, de berg riep hem.

De Scheur in de Werkelijkheid

Een gevoel trok aan hem — niet zoals nieuwsgierigheid, maar eerder zoals thuiskomen na jaren van ruis. Hij liep langzaam weg van de instappende menigte en bewoog richting de uitgang van het station. Elke stap maakte de wereld iets stiller. De kleuren helderder. Het geluid dragelijker.

Een vrouw struikelde over haar kofferband. Eldin voelde reflexmatig de impuls om door te lopen — maar stopte in plaats daarvan, bukte, hielp haar overeind. Ze zei: “Dank je wel.” En in haar gezicht zag hij iets wat hem vreemd raakte, een echte ontmoeting.

Het herinnerde hem aan iets dat nooit een herinnering was geweest. Alsof de berg hem al veranderde voordat hij hem bereikte.

De Stad Valt Stil

Hij liep door de straten die hij kende als zijn broekzak, maar ze voelden alsof ze voor het eerst werden uitgetekend. Het licht had een warmere toon. Details die hij nooit had opgemerkt — een plantje tussen tegels, een afbladderend raamkozijntje, een vogel die op een prullenbak tikte — leken ineens vol betekenis.

Het verkeer klonk minder als chaos en meer als ritme. Alsof alles samenviel in één polsslag. Hij volgde het instinct dat hem richting de rand van de stad dreef. Daar vond hij een pad dat hij nog nooit eerder had gezien. Niet nieuw — eerder zichtbaar geworden. Aan het begin ervan stond een bord van verweerd hout:

**DE BERG DER ZEVEN
WAARHEDEN**

Wie klimt, wordt gevonden.

Het hout was oud. De letters leken nieuw. Het geheel voelde... tijdloos. Hij streefde de letters met zijn vingertoppen en voelde een zachte warmte, alsof iemand binnenin het hout een lampje had aangestoken.